

HỒI 57

HỌA HỔ SƠN TRANG

N

gô Tiểu My từ từ tỉnh dậy, thấy tay chân đều khóa chặt, nằm ngửa mặt lên trời, không nhúc nhích được, toàn thân cảm thấy lạnh lạnh.

Nàng xấu hổ vô cùng, muốn chết đi được, vì thân thể nàng... Ôi! Còn gì là nhân cách nữa...

... Nàng bị trói phơi thân trên một chiếc giàn gỗ, còn lão già áo đen đó thì trở mặt nhìn nàng cất lên những tràng cười khả ố.

Một bên đó lại còn có hai con chó to bằng hai con bò con, bốn mắt sáng rực, đôi chân cào cấu xuống nền đất, miệng phát ra những tiếng gầm gầm dữ dội.

Nàng muốn mở miệng, nhưng không nói nên lời, cổ nàng nghẹn đi trước màn kịch vô nhân đạo không thể tưởng tượng này.

Nàng muốn tự vận chết đi để tránh cảnh tủi nhục, nhưng không thể làm được việc đó, vì một nửa các huyết đạo trên mình nàng bị khóa chặt, dẫu nàng có võ công tuyệt thế cũng không sao giải thoát nổi.

Quá đau đớn, nàng chỉ còn biết nhắm mắt lại để khỏi thất cảnh vật xung quanh cho đỡ thẹn lòng.

Lão già áo đen như khoái chí, trận cười này chưa dứt đã tiếp đến trận cười khác. Ông ta cả tiếng hét:

- Tiện tỳ! Lão phu đây là Sắc Thông Thiên, trang chủ Hỏa Hổ Sơn trang! Người hãy ghi nhớ. Lão phu phải trả thù cho hai đứa con lão một cách xứng đáng.

Ngô Tiểu My hé đôi mắt nhìn lão, nhưng không chịu nổi với nhục nhã, nàng lại từ từ nhắm mắt, hơi giận chận ngang ngực, nàng chẳng nói được tiếng nào.

Sắc Thông Thiên lại nói tiếp:

- Tiện tỳ! Mày dùng sắc đẹp dụ hoặc mà sát hại hai đứa con ta. Giờ đây... hi... hi... ta cho mày tận mắt thấy việc báo ứng. Mày đã thấy cặp chó dữ này rồi chứ? Hi... hi...

Ngô Tiểu My nghe nói giật nảy người, hồn vía như lên tận mây xanh! Thật là một hành động tàn nhẫn, và vô nhân đạo nhất trên thế gian.

Một thiếu nữ khuê môn dài tóc mà bị lột thế.

Nàng run lấy bầy, hơi thở nghẹt lại vì giận dữ và nhục nhã nàng ngất lịm đi.

Sắc Thông Thiên vẫn với nụ cười độc ác, đưa tay điểm vào huyệt Thiên Anh của nàng để giúp cho nàng tỉnh lại.

Ruột gan Tiểu My như đứt từng khúc, nàng cắn răng thở dài, đôi dòng lệ như hai dòng suối tuông xuống hai bên tai, ướt đầm cả tóc.

Sắc Thông Thiên nhìn vẻ mặt đau đớn của nàng với một cái gì thích thú lắm, lão nói:

- Đồ dê tiện! Hành động trả thù này chưa đền lại được sinh mạng của hai đứa con ta! A! Mày đẹp lắm! Sắc đẹp tuyệt trần! Nhưng sau mày sẽ trở thành miếng mồi ngon của hai con chó dữ này! Nó sẽ xé xác mày ra, ăn hết không thừa một miếng thịt! Ha... Ha...

Ngô Tiểu My muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong. Tay chân bị trói, người nàng bị điểm huyệt tê cứng không cử động được thì còn biết cách nào để quyền sinh nữa.

Ôi! Sắc Thông Thiên, lão già ác độc trên đời, có một! Vì trả thù cho hai đứa con mà lão bày ra một hình phạt quá dã man.

Nước mắt như suối cứ tuôn trào ra mãi, sắc mặt nàng tái nhợt như một cái xác không hồn. Tình cảnh này thì nàng làm thế nào thoát khỏi hành động báo thù của lão già áo đen vừa rồi.

Nàng đau đớn lắm! Nhưng cũng ân hận không ít.

Nếu nàng không phải vì tình yêu thì đâu có gây ra hận mà giao đấu với ý trung nhân của nàng để đến nỗi hai người phải bị thương!

Hơn nữa, chỉ vì nàng sơ ý một chút mà phải sa cơ dưới móng vuốt của loài chó độc!

Thật ra võ công trác tuyệt của nàng, trong giang hồ chưa chắc đã được mấy tay cao thủ thắng nổi nàng, huống hồ loại chó độc!

Ôi! Thật đau đớn và chán ngán!

Khi một kẻ sắp chết thì đầu óc gợi ra đủ chuyện. Nàng ôn lại cuốn phim dĩ vãng, đặt lòng mình trước tình yêu, rồi đau đớn, rồi ân hận, rồi buồn bã...

Trong tuyệt vọng nàng lại mơ ước đến hão huyền. Nàng nghĩ rằng nếu vì một biến đổi bất ngờ nào nàng có thể tránh khỏi cực hình nhục nhã này mà nàng còn sống được thì nàng sẽ mãi mãi đem thân gởi vào chốn am yên, suốt đời với muối dưa kinh kệ để xa lánh tục trần.

Ôi! Tục trần! Nó chỉ là một món nợ của giai nhân.

Bản tính của nàng bao giờ cũng lành. Nhưng chỉ vì bị bản năng thúc ép, một chút sai lầm đã sanh ra điều tử nhục.

Trong lúc nàng đang triền miên suy nghĩ thì tiếng cười của Sắc Thông Thiên cứ chốc chốc lại nổi lên. Tiếng cười ấy chẳng khác nào một mũi dao nhọn đâm vào tim nàng đau nhói.

Hai con chó dữ như đã từng trải qua những cảnh tượng này. Đôi mắt nó lóe lên, và bắn ra những tia sáng kỳ lạ. Hai chân nó cứ cào cào dưới đất và miệng phát ra tiếng gầm gừ không ngớt. Nó nhìn chòng chọc vào người Ngô Tiểu My như thèm thuồng, chờ đợi...

oOo

Nhắc lại, Hoàng Thượng Chí sau khi giao đấu với Ngô Tiểu My một trận, bị thương nặng, chàng cử động rất chậm chạp.

Do đó đã hơn nửa tiếng đồng hồ mà chàng chỉ mới vượt qua một quãng lộ trình không đầy năm dặm.

May thay, Vân Âm Cốc không xa lắm! Chàng định đến nơi đó ẩn thân, và giờ đây Vân Âm Cốc đã lồ lộ trước mắt chàng rồi!

Thật ra, chàng đối với Ngô Tiểu My tuy không lưu luyến về tình yêu, nhưng về tình bạn thì rất cao sâu.

Chàng vì tác phong và ân huệ của Tiểu My mà cảm kích, nhưng không ngờ Ngô Tiểu My một cô gái đài các, khuê môn lại có thể biến thành một người như vậy.

Lời nói của Ngô Tiểu My đã làm cho chàng động lòng. Tuy nhiên đó chẳng qua một làn gió thoảng, không thể nào lưu lại trong tim chàng lâu được.

Tình yêu không thể cưỡng bách! Lòng chàng không thấy một gợn sóng nào yêu đương trước Ngô Tiểu My thì làm sao chàng thông cảm được nỗi lòng của cô gái ấy.

Một làn gió vùn vút thổi qua!

Phía sau chàng có tiếng gót chân nhẹ nhàng điểm trên mặt đất.

Ngạc nhiên, Hoàng Thượng Chí quay đầu nhìn lại, lòng hồi hộp suy nghĩ:

- Mình đang bị trọng thương, nếu là một địch nhân theo đuổi thì khó giữ được tánh mạng rồi.

Nhưng không! Người mới đến là một thiếu nữ bịt mặt. Chàng vừa quay lại thì thiếu nữ đã đứng trước mặt chàng, tóc mây phát phối, dáng người uyển chuyển như một cành mai trước gió.

Người đó đúng là Hữu Tâm Nhân.

Hoàng Thượng Chí giật mình, hỏi vội:

- Cô nương đi đâu vậy?

- Đi tìm tiểu hiệp.

- Tìm tại hạ?

- Phải!

- Chắc có điều gì quan trọng nên nhọc đến cô nương?

- Ngô Tiểu My cô nương đã lọt vào tay Sắc Thông Thiên, người chủ Họa Hồ Sơn Trang.

Hoàng Thượng Chí giật mình, ngắt lời Hữu Tâm Nhân:

- Ôi chao! Với thân pháp của nàng mà còn bị lâm nguy như vậy chắc là võ công của Sắc Thông Thiên cao diệu...

- Không! Không! Chỉ vì nàng sơ ý trúng móng độc của loại chó dữ nên phải chịu thất thủ và bị bắt.

-Ồ!

Hoàng Thượng Chí chỉ ồ một tiếng rồi nín bặt. Hữu Tâm Nhân nhìn chàng trách móc:

- Sao? Tiểu hiệp không quan tâm đến sanh mạng của Tiểu My cô nương?

Hoàng Thượng Chí cau mày thở khì một hơi dài, chậm rãi nói:

- Nàng giết đi hai đứa con của Sắc Thông Thiên là Kim Kiếm Song Anh, chẳng lẽ người ta không báo thù?

- Cha con Sắc Thông Thiên đều là những kẻ ác độc, gây hại không biết bao nhiêu người. Giết chúng đi là một hành động giúp ích cho nhân quần xã hội.

Hoàng Thượng Chí mở to đôi mắt nhìn chòng chọc vào tấm vải che mặt của Hữu Tâm Nhân hỏi:

- Cô nương có biết lý do nào mà nàng hành động như vậy không? Trong đời này biết bao nhiêu kẻ ác độc! Kim Kiếm Song Anh đáng giết, còn những kẻ ác độc khác thì sao?

Hữu Tâm Nhân lắc đầu, hỏi lại:

- Tiểu hiệp biết tại sao nàng phải đi giết người không?
- Chỉ có nàng mắc bệnh điên khùng mới hành động như vậy.

Hữu Tâm Nhân hừ một tiếng nặng nề, nói:

- Lời nói của tiểu hiệp không đùa đấy chứ?
- Sao cô nương lại hỏi tôi như thế?
- A! Ngô Tiểu My giết người chính tiểu hiệp phải gánh một phần trách nhiệm.

Hoàng Thượng Chí tròn vo đôi mắt, lạnh lùng hỏi:

- Tại sao thế?
- Nàng vì tiểu hiệp mà giết người chứ sao?
- Vì tôi À?
- Đúng vậy! Lãnh Diện Nhân! Điều này ta tưởng tiểu hiệp không đến nỗi khờ khạo mà không hiểu được. Chẳng qua tiểu hiệp cố làm ra vẻ không hiểu mà thôi!

Hoàng Thượng Chí như nghẹn ngào, nuốt ực một cái, hỏi lại:

- Thật tình tại hạ không hiểu.
- Như vậy tức là tiểu hiệp không có ý đến cứu nàng?

Hoàng Thượng Chí cười một tiếng lạnh lạnh đáp:

- Cứu nàng? Tại hạ đã nói cho nàng rõ rồi.
- Sao?
- Nếu lần sau còn gặp lại nàng thì tôi sẽ giết nàng ngay.
- Tiểu hiệp lấy lý do nào mà giết nàng?
- Vì nàng tàn nhẫn, đã sát hại những kẻ vô tội.

Hữu Tâm Nhân cười mỉa mai:

- Chính thiếu hiệp phải chịu trách nhiệm về hành động của nàng.
- Cô nương nói thế nào tại hạ không hiểu?

- Vì tiểu hiệp đã làm cho con tim nàng bị nổi sóng.

- Tôi làm cho con tim nàng nổi sóng?

- Đúng vậy! Mà sóng đó là sóng tình!

Hoàng Thượng Chí ngơ ngác, lẩm bẩm như nói một mình:

- Tại sao? Tôi đã có những hành động gì đối với nàng nghĩ?...

Hữu Tâm Nhân cười lạnh lạnh:

- Tiểu hiệp thực không biết sao?

- Xin cô nương nói rõ. Nếu quả tôi có lầm lỗi thì...

Không đợi cho Hoàng Thượng Chí nói dứt lời, Hữu Tâm Nhân, nói:

- Này nhé! Lần đầu tiên tiểu hiệp bị Quỷ Bảo Chủ Nhân đánh lọt xuống sông, trôi bập bênh trên sông, nàng cứu tiểu hiệp đem về phòng khuê, đặt nằm trên giường, rồi điều dưỡng ba ngày...

- Đúng thế! Đó là một đại ân mà tại hạ chưa hề quên, sẽ có ngày tại hạ báo đáp.

Hữu Tâm Nhân lắc đầu:

- Không! Việc này không phải là vấn đề ân huệ.

Cứu người mà bảo không phải là ân huệ thì là gì?

- Một khuê nữ đem một chàng trai lạ mặt để trong khuê phòng, không sợ người đời dị nghị. Thế thì tiểu hiệp thử trả lời tôi nghe đó là cái gì?

Hoàng Thượng Chí bất giác cau mày! Chàng đứng lặng thinh. Không phải chàng không hiểu hành động đó là tình yêu, nhưng chàng không sao trả lời được.

Hữu Tâm Nhân nói tiếp:

- Ngô Tiểu My đã từng thề thốt trước vong linh của cha nàng. Nếu không trọn tình với tiểu hiệp thì thà chết chứ không kết thân với ai.

Hoàng Thượng Chí nuốt nước bọt đánh ực một tiếng, đáp:

- Điều đó do tự ý của nàng, đâu có liên can gì đến tại hạ?

Đôi mắt Hữu Tâm Nhân có sắc giận. Nàng gằn giọng:

- Chỉ có người Lãnh Diện Nhân mới đủ can đảm thốt ra câu nói vô tình như thế. Tiểu hiệp chưa quên câu chuyện cứu nàng trong lữ quán chớ? Tiểu Hiệp đã ôm ấp nàng vào lòng, và cả hai ở chung một phòng...

- Phải! Nhưng chính vì bệnh trạng của nàng mà tại hạ phải ôm ấp nàng để chữa thương. Vì sinh mạng của nàng nên tại hạ mới phải hành động như vậy, xét ra cũng không có gì trái với lương tâm.

- Tiểu hiệp nói không sai, nhưng một thiếu nữ đã đụng chạm xác thịt với một chàng trai, đâu còn có thể trao thân cho kẻ khác.

- Nhưng trên giang hồ mà cố chấp điều đó thì sao tiện.

Hữu Tâm Nhân mỉm cười:

- Nhưng Tiểu My cô nương lấy điều đó làm trọng thì sao?

Lời nói của Hữu Tâm Nhân như có ý vừa trách móc, vừa khinh khi, khiến Hoàng Thượng Chí không chịu nổi. Chàng không còn lý lẽ nào để bào chữa. Lòng chàng như vỡ khóc lổ cườ. Chàng chỉ biết đứng im nhìn trời.

Hữu Tâm Nhân lại hỏi:

- Ngô Tiểu My không xứng đáng với tiểu hiệp sao? Ông nội nàng là Bất Lão Tiên Sinh, một tiền bối kỳ nhân, chính miệng vị tiền bối đó đã đề ra việc hôn nhân. Hơn nữa nàng đã nặng tình với tiểu hiệp, mà tiểu hiệp vẫn thờ ơ, khiến cho nàng điên loạn, dấn thân vào đường tội lỗi. Sanh ra ác ý. Như thế hành động giết người của nàng không có liên quan đến tiểu hiệp ư?

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng hỏi:

- Cô nương cố ý bắt ép tôi phải yêu nàng?

Hữu Tâm Nhân gắt giọng:

- Nàng không được một chút gì đáng để cho tiểu hiệp yêu sao? Tấm lòng yêu đương nồng nhiệt của nàng không làm cho tiểu hiệp có chút gì cảm động ư?

Hoàng Thượng Chí thở dài...

Trước đây lòng chàng đã mang mối thù hận đàn bà. Chàng đã thù ghét nữ giới trên thế gian này.

Nhưng sau đó cửa lòng chàng mở ra, hồng bóng Đông Phương Huệ đã len lỏi đột nhập vào đó. Chàng không còn thù hận đàn bà nữa nhưng tình yêu thì chàng đã hiến trọn con tim cho Đông Phương Huệ rồi.

Đối với Ngô Tiểu My, tuy chàng không xem nhẹ, như những thiếu nữ khác, nhưng về việc yêu đương thực chàng không bao giờ nghĩ đến.

Giờ đây, được Hữu Tâm Nhân khêu lại dĩ vãng, đầu óc Hoàng Thượng Chí nóng bừng. Chàng hồi tưởng lại hình bóng của Ngô Tiểu My từ cử chỉ đến lời nói, bất giác chàng thở dài.

Dầu sao, con tim chàng cũng đã gởi trọn cho Đông Phương Huệ rồi chàng đâu có ngờ còn có một kẻ khác lại vì chàng mà si tình như vậy.

Chàng không phủ nhận võ công tuyệt kỹ của Ngô Tiểu My. Chàng cũng phủ nhận tình yêu nồng thắm của Ngô Tiểu My đối với chàng. Nhưng chàng cũng không thể yêu người khác để mang tiếng bạc tình với Đông Phương Huệ.

Bởi vậy khi nghĩ đến Ngô Tiểu My thì hình bóng Đông Phương Huệ lại lảng vảng trong đầu óc chàng.

Đột nhiên, chàng buột miệng hỏi Hữu Tâm Nhân:

- Cô nương chắc còn nhớ Đông Phương Huệ chứ?

Hữu Tâm Nhân mím môi:

- Làm sao quên được? Nhưng tiểu hiệp muốn nói đến nàng?

Hoàng Thượng Chí đôi mắt lơ đãng, nhẹ giọng nói:

- Không dấu gì cô nương, con tim của tôi đã bị nàng chiếm đoạt rồi.

Hữu Tâm Nhân hừ một tiếng:

- Gia mẫu đã từng nói với tiểu hiệp. Giữa tiểu hiệp và Đông Phương Huệ nếu miễn cưỡng yêu nhau thì sau này không tránh khỏi một bi kịch.

Hoàng Thượng Chí thở dài. Một nụ cười đau khổ nở trên môi, chàng chậm rãi nói:

- Phải! Tăm bi kịch ấy đã xảy ra rồi! Nhưng tại hạ quyết không ân hận.

Hữu Tâm Nhân giật mình hỏi vội:

- Tăm bi kịch đã xảy ra?

- Phải! Tại hạ có thù sâu với Huyết Sợ, mà trên giang hồ lại có hai Huyết Sợ, một giả một thật.

Do đó tại hạ không rõ kẻ thù là Huyết Sợ nào. Gần đây, Đông Phương Huệ có hứa với tại hạ trở về Quỉ Bảo để dò xét, nếu Quỉ Bảo Chủ Nhân quả là người thù của tại hạ thì nàng sẽ tự vận để trọn với tình yêu.

Hoàng Thượng Chí nói đến đây, mặt đượm vẻ buồn.

Hữu Tâm Nhân nhếch mép hỏi:

- Thế rồi nàng có đến gặp tiểu hiệp chăng?
- Có lẽ nàng đã tự vận để chôn chặt tình yêu trong nắm mộ rồi.
- Không đâu! Nàng không chết!

Hoàng Thượng Chí trở mắt nhìn Hữu Tâm Nhân:

- Nàng không chết?
- Không!

Hành động mẹ con Hữu Tâm Nhân như xuất quỷ nhập thần. Khi Hữu Tâm Nhân đã nói ra như vậy tất căn cứ vào một lý do nào rồi. Do đó Hoàng Thượng Chí không thể không tin.

Chàng ngạc nhiên hỏi lại:

- Cô nương căn cứ vào đâu mà biết nàng không tự vận?
- Việc này... thời gian sẽ trả lời. Dù sao thiếu hiệp cũng phải trở vào Quỉ Bảo. Chừng đó tiểu hiệp sẽ biết rõ mọi điều.

Ngừng một lúc Hữu Tâm Nhân nói với vẻ trịnh trọng:

- Nhưng, một lần nữa tôi hy vọng tiểu hiệp nên cắt đứt tình yêu đối với nàng. Nếu không sẽ xảy ra một thảm kịch.

Hoàng Thượng Chí sững sờ nhìn Hữu Tâm Nhân, rồi buồn bã nói:

- Tình và thù cố nhiên là hai lãnh vực đối lập. Tuy nhiên mỗi lãnh vực tôi có thể xử trí một cách trọn vẹn. Đã yêu thì không thể không yêu, cũng như đã có thù không thể không trả.

Hữu Tâm Nhân lạnh lùng nói:

- Vấn đề tôi muốn nói không phải ở chỗ đó.
- Bên trong còn có một nguyên do khác nữa sao?
- Chính vậy!
- Thế thì tại hạ không thể tin được.
- Một ngày nào đó tiểu hiệp sẽ biết. Giờ đây xin tha thứ cho tôi vì tôi không thể nói sự thật. Không phải tôi muốn làm ra vẻ bí mật, nhưng nói ra rất tai hại.
- Thế thì cô nương gặp tôi hôm nay mục đích cũng chỉ để ngăn cản tình yêu giữa tôi và Đông Phương Huệ sao?

- Không? Tôi tuân lệnh gia mẫu đưa tin cho tiểu hiệp biết việc Ngô Tiểu My lâm nạn, và yêu cầu tiểu hiệp đến Họa Hổ Sơn Trang cứu nàng.

- Nếu cô nương đã thấy nàng bị nạn nơi Họa Hổ Sơn Trang tại sao không cứu, mà bảo tôi...

- Dĩ nhiên có một lý do.

- Lý do gì vậy?

- Họa Hổ Sơn Trang có nuôi rất nhiều chó dữ, răng móng đều tẩm thuốc độc. Trong người tiểu hiệp có được chất khan độc nên có thể đến đó được, còn người khác thì không phải dễ.

Thật ra, đây chỉ là việc sắp đặt của Thất Hồn Nhân, muốn cho Hoàng Thượng Chí cứu Ngô Tiểu My. Còn như võ công của Sắc Thông Thiên và bảy chó độc kia đối với Thất Hồn Nhân có nghĩa gì mà phải nhọc lòng đi tìm Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí cúi đầu suy nghĩ, rồi nói:

- Sợ tại hạ không đủ năng lực làm việc này.

- Tiểu hiệp không muốn cứu nàng?

- Không phải! Dù sao nàng cũng là người ơn.

Nhưng võ công nàng đã đến độ trác tuyệt mà còn bị Sắc Thông Thiên bắt thì tôi tài năng chưa đủ để đối phó.

- Tiểu hiệp cứ an lòng mà đi. Tôi đã nói chỉ vì Ngô cô nương sợ ý nên mới lâm nạn, thực ra võ công của nàng còn hơn trang chủ Họa Hổ Sơn mấy bậc.

- Nhưng...

- Sao?

- Tại hạ đang bị trọng thương, sợ...

- Ối! Điều đó rất dễ! Tôi có mang theo bốn môn linh đơn, hiệu nghiệm như thần. Cứ theo võ công của tiểu hiệp mà nói thì chỉ uống vào chốc lát là bình phục ngay.

Dứt lời, không chờ Hoàng Thượng Chí đáp. Hữu Tâm Nhân thò vào túi lấy ra một viên thuốc lớn bằng trứng chim, trao cho chàng.

Hoàng Thượng Chí còn cách nào từ chối được nữa, phải đưa tay tiếp lấy và nói:

- Nể lời gia mẫu của cô nương, tại hạ thử đến đó xem sao.

Vừa nói chàng vừa bỏ viên thuốc vào miệng nhai ngấu nghiến, rồi khoanh chân ngồi xuống đất hành công.

Linh đơn đó quả nhiên thần diệu, không thua gì Qui Nguyên Kim Đơn mà Côn Thế Ma Vương chế ra.

Chẳng bao lâu, Hoàng Thượng Chí phục hồi sức lực, chàng đứng lên cáo từ.

Hữu Tâm Nhân chỉ rõ vị trí Họa Hổ Sơn Trang cho chàng và nói:

- Việc cứu người cần gấp. Tiểu hiệp hên đi ngay, chúng mình còn nhiều lần gặp nhau.

Vừa dứt lời, Hữu Tâm Nhân lắc mình một cái đã biến mất.

Hoàng Thượng Chí thở dài một tiếng, rồi tung mình chạy về hướng Họa Hổ Sơn Trang.

oOo

Họa Hổ Sơn Trang.

Xung quanh từng bách xanh rì, nhà cửa san sát chính giữa có một thành đá cao chừng ba trượng.

Phía sau dãy nhà làm tiền sảnh, có hai căn nhà đá đen xì, bốn khung cửa bằng sắt dày, khóa kín lại.

Đàng trước, kế cận hai căn nhà đá đó có một con đường ngoằn ngoèo chạy thẳng vào một ngôi nhà cao, cửa hé mở, bên trong vang ra tiếng cười lành lạnh.

Hoàng Thượng Chí theo lời chỉ dẫn của Hữu Tâm Nhân, vượt qua tường thành, len lỏi vào trước đại sảnh, đưa tay gõ vào một cánh cửa gọi lớn:

- Trang chủ! Có Lãnh Diện Nhân đến đây xin bái phỏng.

Kẹt két hai tiếng! Cánh cửa mở ra, một lão già mặt đen như lọ chảo, mặt mũi ghê tởm, đôi mắt chòng chọc, xuất hiện, nhìn Hoàng Thượng Chí.

- Có trang chủ ở nhà chăng?

Lão già đó là tên bộ hạ gần gũi nhất của chủ nhân Họa Hổ Sơn Trang Sắc Thông Thiên.

Lão cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Người muốn gì?
- Lãnh Diện Nhân muốn gặp mặt trang chủ.
- Lãnh Diện Nhân?
- Phải!
- Người muốn gặp mặt trang chủ để làm gì?
- Để nói chuyện.

Mặt lão già nhăn nheo đổi sắc! Đôi mắt sáng quắc của Hoàng Thượng Chí đã làm cho lão cảm thấy rờn rợn.

Lão gằn giọng nói:

- Trang viện đang bận việc. Trang chủ không thể tiếp khách.
- Bận việc gì?
- Việc riêng.

Dứt lời lão quay mình bỏ vào trong.

Hoàng Thượng Chí không dần được lòng tức bực, đưa tay nắm cửa thình thịch.

Lúc này bên trong. Sắc Thông Thiên đã sắp đặt xong tám tám kịch sắp đưa chó dữ lên cắn Ngô Tiểu My bỗng bên ngoài có tin Lãnh Diện Nhân đến.

Sắc Thông Thiên tức giận vô cùng, truyền gia nhân đình lại việc hành hình, rồi bước ra cửa ngoài, ngoái cổ lại, nói với Ngô Tiểu My:

- Tiện tỳ! Ta để cho nàng yên thân thêm một khắc nữa rồi sẽ biết tay.

Dứt lời, lão rảo bước ra phòng ngoài, đến tiền sảnh.

Ngô Tiểu My tuy huyết đạo bị khóa kín, không cử động được, nhưng thính giác chưa xuất hiện, nàng nghe tin Lãnh Diện Nhân đến Họa Hổ Sơn Trang, trong tuyệt vọng lại nảy ra một tia hy vọng. Mặt nàng lộ vẻ tươi vui, thầm nhủ:

- Chàng lại vì mình mà đến đây sao? Nếu thế thì ai dám bảo chàng không có tình yêu đối với mình.

Lòng cô gái si tình bỗng rộn lên một sinh lực. Nàng không còn muốn tự vận nữa mà muốn được sống, được thoát nguy.

Nhưng nàng lại nghĩ, lúc bấy giờ nàng đang ở trong tình trạng lỏa thể, nếu Hoàng Thượng Chí vào đây trông thấy nàng thì nàng còn nhục nhã nào hơn.

Thẹn thùng quá, mặt nàng đỏ bừng. Nàng nhắm mắt lại!

Sự e thẹn của một cô gái đang xuân không thể nào trấn áp nổi.

Nàng không muốn Hoàng Thượng Chí vào đây cứu nàng nữa. Nàng muốn cho chàng ra khỏi Họa Hổ Sơn Trang để không trông thấy thân thể lỏa lồ của nàng, và nàng chỉ còn muốn chết mà thôi.

Lòng nàng nóng như một chảo dầu sôi!

Sắc Thông Thiên bước chân đến sảnh đường quả thấy một thiếu niên mặt đẹp mày ngài phong tư tuấn tú, đang chấp tay sau lưng chờ đợi.

Đôi mắt của Hoàng Thượng Chí chòng chọc nhìn vào trong như nấy lửa, khí sắc đầy vẻ bức dọc, khiến Sắc Thông Thiên trông thấy phải giật mình.

Lão ta lấy lại trầm tĩnh, chấp tay chào khách, cười ha hả, nói:

- Thiếu hiệp là Lãnh Diện Nhân, người mà các giới võ lâm đã ca tụng đó sao?

Hoàng Thượng Chí nhìn vào mặt trang chủ, lạnh lùng đáp:

- Không dám! Lãnh Diện Nhân chính là tiện danh.

- Xin mời vào phòng khách.

- Xin miễn! Tiền bối có phải là chủ nhân Họa Hổ Sơn Trang Sắc Thông Thiên?

- Phải! Chính lão phu. Thiếu hiệp đến đây hẳn có điều dạy bảo?

Đôi mày kiếm của Hoàng Thượng Chí nhún mấy cái rồi giương lên.

- Có một thiếu nữ tên Ngô Tiểu My hiện đang ở trong quý trang chăng?

Chưa dứt lời, hai luồng nhân quang của chàng đã quét qua quét lại như hai ngọn đèn chiếu thẳng vào mặt Sắc Thông Thiên.

Sắc Thông Thiên rung động, lão trầm nghĩ:

- Lãnh Diện Nhân, một thiếu niên danh chấn giang hồ, lại vì con tiện tỳ đó mà đến đây ư? Lấy võ công mà nói thì mình không phải là đối thủ với nó rồi! May mà mình đã chuẩn bị trước, nếu không thì nguy to.

Sắc mặt lão thay đổi mấy lần. Cuối cùng lão tươi cười nói:

- Không sai! Ngô Tiểu My cô nương hiện đang ở nơi tề trang.

- Tại hạ xin trưởng bối vui lòng để cho nàng được tự do rời khỏi nơi này.

- Việc này lão phu khó mà tuân theo mệnh lệnh của thiếu hiệp được. Vì nàng là kẻ thù đã sát hại đứa con của lão phu.

Hoàng Thượng Chí cau mày, nói:

- Theo tôi thấy việc này không phải lỗi ở nàng. Lệnh lang là kẻ háo sắc, theo đuổi nàng, dùng lời vô lễ trêu chọc, như thế không trách được hành động sát nhân của nàng.

Sắc Thông Thiên hơi giận lộ ra mặt, lão cất lên một tràng cười rùng rợn, nói:

- Nàng đã dùng sắc đẹp quyến rũ đứa con tôi rồi sát hại! Thiếu hiệp nói như thế tức là thiếu hiệp đã bênh vực nàng, không kể đến công bằng nữa rồi. Ha... Ha... Nếu thiếu hiệp ở vào hoàn cảnh mất con như tôi thì thiếu hiệp sẽ xử trí ra sao đối với nàng?

Hoàng Thượng Chí hết lời bào chữa, đứng lặng im một lúc, nói chẳng ra tiếng.

Qua một lúc lâu, chàng mới cất tiếng hỏi:

- Trưởng bối định xử trí với nàng bằng cách nào?
- Nợ máu phải trả bằng máu.
- Như thế thực quá đáng!
- Giết người đền mạng, sao gọi là quá đáng?
- Nhưng lệnh lang là kẻ háo sắc theo đuổi Ngô cô nương cố tình ghẹo nguyệt trêu hoa, tội ấy không đáng chết sao?

Sắc Thông Thiên ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Chính thiếu hiệp tai nghe mắt thấy như vậy?
- Phải! Tại hạ tận mắt thấy rõ như vậy.

- o O o -